

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **D. R.,**
bytem X
zastoupeného Mgr. Karlem Belatkou,
advokátem se sídlem Žižkova 12, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 8. 2018, č. j. KUJI 59741/2018, sp. zn. OOSČ 494/2018
OOSC/138,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 6. 2018, č. j. DOP/51808/2018-juran/5876/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 2. 2018 v 13:53 hod řídil nákladní automobil X, reg. zn. X, s návěsem Schmitz, reg. zn. X, a při řízení vozidla na dálnici D-1, km 153, směr Praha, držel v pravé ruce hovorové zařízení, přičemž tímto jednáním úmyslně porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a vyhlášky č. 520/2005 Sb. v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 8. 10. 2018, doručené krajskému soudu následujícího dne a doplněné dne 6. 11. 2018, žalobce tvrdil, že se žalovaný při svém rozhodování nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. S ohledem na výhledové poměry, vzdálenost a vzájemné postavení, co do velikosti a výšky rozdílných vozidel, není dle žalobce objektivně možné tvrdit, že něco držel v ruce, a že to bylo hovorové zařízení.
5. Žalovaný prioritně odmítl jakékoli faktické zjištění na vyvrácení dané námitky, pouze konstatoval, že policisté podrobně a konzistentně popsali okolnosti zjištění předmětného přestupku, když jejich tvrzení nevzbuzuje pochybnosti. Provedení tohoto vyšetřovacího pokusu žalovaný pokládal za nedůvodné a vzhledem k nemožnosti zajistit stejné podmínky (světelné, povětrnostní, senzorické) i nerealizovatelné. Žalobce byl přesvědčen o tom, že k vyvrácení námitky nepostačí jen obecné tvrzení o tom, že vše bylo zjištěno správně a není tedy důvodné fakticky výpověď policistů prověřovat. Vyjmenované podmínky (mimo světelných) nemají na zjištění výhledových podmínek zásadní vliv. Z předloženého snímku nelze pouhým pohledem bez dalšího vyhodnotit, že vozidla zde evidentně nejsou ve vzdálenosti cca 2,5 metru. Pokud by měla být zpochybněna vzdálenost obou vozidel, mohl být proveden výpočet zjištěné výšky vozidel v poměru vzdálenosti vozidel na snímku. Mohlo být provedeno i poměrně nenáročné vlastní faktické zjištění správního orgánu, kdy by byl žalobce ochoten dát tato vozidla k dispozici. Pokud je argumentováno výškou policisty a nastavením sedadel, nic z toho nevyplývá z konkrétně zjištěné skutečnosti. Nikde není uvedeno, jakou výšku mají zasahující policisté a jak si vzhledem k výšce a postavě nastavují sedadla ve služebním vozidle. V tom je úvaha správního orgánu nepřezkoumatelná.
6. Pokud tedy oba policisté tvrdili, že bezpečně viděli v ruce žalobce hovorové zařízení, nemohou být ve světle naznačených rozporů jejich výpovědi hodnoceny jako věrohodné. Pokud měli oba vidět v ruce žalobce hovorové zařízení a nejméně u řidiče služebního vozidla jsou pochybnosti o jeho výhledu z vozidla do okna vedle jedoucího

nepoměrně vyššího kamionu, nemůže být jejich výpověď hodnocena jako věrohodná. Na tom nic nemění ani pozdější doplnění výpovědi, kdy si policisté vzpomněli, že viděli hovorové zařízení v ruce žalobce již ve zpětném zrcátku kamionu. Žalovaný námitky žalobce nijak nevyvrátil a pochybnosti přetrvávají. Žalovaný označil na základě nepodložených úvah důkaz předložený žalobcem jako zkreslený a zavádějící. Naopak měl hodnocení tohoto důkazu podložit dalším zjištěním, nebo provést jiná vlastní zjištění.

7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný byl ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2018 přesvědčen o tom, že žaloba není důvodná, a proto navrhl, aby byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
12. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
13. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za

podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

14. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by

tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

15. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.r.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
16. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
17. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej

vedlo

k závěru napadeného rozhodnutí.

18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
19. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
20. Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.
21. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu,
ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 9. 2. 2018 v 13:53 hod na dálnici D1 v prostoru km 153 ve směru jízdy na Prahu řídil žalobce nákladní motorové vozidlo X, reg. zn. X, s návěsem Schmitz, reg. zn. X, a to v pravém jízdním pruhu. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem sepsáno, tento ve vyjádření ke spáchání přestupku na místě jeho spáchání uvedl, že s ním nesouhlasí, a oznámení o přestupku rovněž podepsal.
22. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
23. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
24. Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k rozpornosti jejich výpovědí, jakož i k dalším okolnostem, na které žalobce v průběhu správního řízení upozornil. Dle žalobce tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy hovorové zařízení, na druhé straně žalovaný byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policisty byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů,

když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů (podepřené oznámením přestupku), na straně druhé tvrzení žalobce uvedené ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí a v podané žalobě.

25. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
26. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezující pravidla procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
27. Žalobce navrhl ve vyjádření k podkladům pro prvostupňové rozhodnutí provést důkaz rekonstrukcí přestupku (za účelem zjištění, zda policisté jasně a zřetelně viděli spáchání přestupku, resp. zda-li to bylo vůbec s ohledem na výhledové poměry, vzdálenost a vzájemné postavení, velikosti a výšky vozidel objektivně možné), fotografiemi předloženými žalobcem (na nichž stálo vedle sebe nákladní vozidlo a vozidlo VW Transporter, přičemž bylo dle žalobce zřejmé, že osádka vozidla VW Transporter nemohla s ohledem na výhledové poměry na nákladní vozidlo vidět, zda žalobce drží v ruce hovorové zařízení) a svědeckou výpověď spolujezdce žalobce, R. J. Správní orgán I. stupně předvolal jako svědka spolujezdce žalobce, R. J., a to na den 23. 4. 2018, přičemž svědek si předvolání osobně převzal, avšak k nařízenému jednání se bez omluvy nedostavil. Správní orgán I. stupně tohoto svědka dále nepředvolal, přičemž ve svém rozhodnutí k tomu uvedl: „Svědka R. J. se k ústnímu jednání dne 23.04.2018 nedostavil. Správní orgán v současné době výpověď tohoto svědka nepožaduje, dle správního orgánu již byly zjištěny

všechny rozhodné okolnosti.“ Správní orgán se vyjádřil rovněž k fotografiím předloženým žalobcem, jakož i v kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí taktéž k ostatním důkazům, jež žalobce navrhoval: „Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Mezi faktory, které mají zásadní vliv na spolehlivé zjištění přestupku, patří především rozhledové poměry, viditelnost, vzdálenost, rychlost a vzájemné postavení vozidel. V tomto případě z důkazních prostředků vyplývá, že policisté přestupek zjistili ve chvíli, kdy se služebním vozidlem jeli vedle obviněného a viděli jej na vzdálenost cca 2,5 metrů, za nesnížené viditelnosti a dobrých rozhledových poměrů. Oba svědci zřetelně viděli, že řidič vozidla drží za jízdy telefon. Svědci jeli ve vozidle VW Transporter, ze kterého je lepší výhled než z osobního vozidla. Správnímu orgánu byl v rámci odvolání předložen snímek nákladního vozidla a vozidla VW Transporter s tím, že řidič policejního vozidla nemohl řidiče nákladního vozidla vidět. Správní orgán tyto snímky hodnotí jako zkreslené a zavádějící. Vozidla na snímku nejsou ve vzdálenosti cca 2,5 metrů, tedy následný pohled z místa řidiče neodpovídá skutečnosti, a nebyl brán ohled například na výšku policisty, výškové nastavení sedadla apod. Správní orgán hodnotí svědecké výpovědi jako věrohodné a na rozdíl od ostatních svědků nemají na výsledku jakýkoliv zájem, plnili jen svoji služební povinnost a bylo v možnostech policistů, aby protiprávní jednání viděli.“

28. Krajský soud tedy uvádí, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo následně žalovaným zrušeno, a se skutečnostmi vyřčenými v odvolání bylo naloženo jako s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 04.09.2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vyhovělo.

29. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v předmětném vyjádření, nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá ve vyjádření uplatněná tvrzení žalobce byla pouze tvrzeními, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním

posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84). K provedení jiných žalobcem navrhaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala.

30. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil,

že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).

K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby,

kteřá úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu,

že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo

o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku

a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

31. Pokud se jedná o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nepravdivosti či rozpornosti, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek,

jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

32. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepsané podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce,

že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zaobíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení

a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů

33. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem

I. stupně v tom, že výpovědi policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod,

pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

34. V nyní řešené věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.
35. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost.
36. V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědí dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Žalobce dovozoval nevěrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů zejména z jejich rozpornosti, neboť z policejního vozidla VW Transporter nemohli vidět spáchání přestupku při souběžné jízdě vozidel, přičemž upozornil na fakt, že si policisté až dodatečně vzpomněli, že viděli hovorové zařízení v ruce žalobce již ve zpětném zrcátku nákladního vozidla žalobce. Krajský soud k tomu konstatuje, že prap. O. Z., jež byl spolujezdcem ve služebním vozidle, při své svědecké výpovědi nezávisle na otázce správního orgánu I. stupně nejprve uvedl: „*Někde v kilometru 156 dálnice D-1 jsem viděl ve zpětném zrcátku nákladní soupravy, že řidič telefonuje. Kolega řídil a já jsem byl jako spolujezdec služebního vozidla VW Transporter. Nákladní soupravu jsme předjížděli a já jsem zřetelně viděl, že řidič telefonuje, telefon držel pravou rukou. Já jsem mu gestem naznačil, že telefonuje a on dal ruku dolů. Prakticky se telefonováním netajil a přestal telefonovat, až když mne viděl.*“ Následně k otázkám správního orgánu I. stupně uvedl: „*Poprvé sem viděl obviněného ve zpětném zrcátku, ale zcela jistě jsem jej viděl, když byl předjížděn, naše vozidlo jelo v levém jízdním pruhu, on jel v pravém jízdním pruhu, myslím, že to mohlo být do 2 metrů.*“ Řidič služebního vozidla, prap. Pavel Votýpka, k věci při své svědecké výpovědi uvedl: „*V km 156 jsme jeli ve směru na Prahu po dálnici D-1 a předjížděli jsme nákladní soupravu, a když jsme byli na úrovni tabače, tak jsme oba viděli, jak řidič v pravé ruce drží hovorové zařízení a telefonuje. Po chvíli si nás všiml, dal ruku rychle dolů.*“ Takové drobné odlišnosti nemohou samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, a to zejména s ohledem na skutečnost, že oba svědci měli v důsledku svého usazení ve služebním voze odlišné podmínky při

pozorování vozidla žalobce. Krajský soud považuje za dost dobře možné, že prap. Votýpka jakožto řidič služebního vozidla nemohl jako osoba věnující se řízení a dodržující zásady bezpečné jízdy a dopravní předpisy předmětnou situaci vnímat natolik detailně jako spolujezdec prap. Z. Z jeho výpovědi je však nade vší pochybnost zřejmé, že držení hovorového zařízení žalobcem bylo zjištěno již v průběhu předjížděcího manévru policejního vozidla, a to skrze zpětné zrcátko nákladního vozu žalobce, přičemž bylo následně potvrzeno při souběžné jízdě služebního vozidla a vozidla žalobce. Lze tedy konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly, přičemž konvenovaly rovněž s úředním záznamem, jež byl o spáchaném přestupku sepsán. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih

za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

37. Za zcela neopodstatněné považuje krajský soud i další výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny

za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů a provést například rekonstrukci celé situace na místě (dle žalobce vyšetřovací pokus), a to s ohledem na závěry

vyplývající dle žalobce z ním pořízené fotodokumentace vedle sebe stojících vozidel VW Transporter

a nákladního vozidla, dle kterých policisté ze své pozice nemohli vytýkaný přestupek pozorovat. Vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce jemu vytýkaného přestupkového jednání dopustil, přičemž přesně popsaly mechanismus, jakým bylo přestupkové jednání zjištěno, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího navrhovaného dokazování nezbytným. Krajský soud v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Nelze poté souhlasit se žalobcem, že by rekonstrukce na místě měla významnou vypovídající hodnotu. Pokud má žalobce za to, že pouze rekonstrukce byla objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy

povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

38. Dle krajského soudu, v souladu se závěry žalovaného, poté rekonstrukce pozorovací situace na místě spáchání přestupku nemusí nijak svědčit o možnosti spatření žalobce při držení hovorového zařízení při řízení vozidla v době spáchání přestupku. Zpětná rekonstrukce by nemohla nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli policisté v den, kdy sporný přestupek sledovali. Jen stěží by mohla přesně a bezpochyby imitovat zadní a boční pozorovací uhel. Vedle konzistentních výpovědí policistů by proto rekonstrukce pozorovací situace na místě samém neměla za daných okolností žádný praktický význam. Policisté měli dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při řízení hovorové zařízení či nikoliv. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování policisté mylili.
39. Pokud tedy jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správním orgánem I. stupně), která se jeví jako nevěrohodná. Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů. Není tedy pravda, že proti sobě stály dvě svědecké výpovědi policistů a skutkové tvrzení žalobce. V tomto směru je třeba přihlídnout taktéž k oznámení přestupku a k úřednímu záznamu, podle kterých žalobce konkrétně nenamítal, že by hovorové zařízení nedržel. Oznámení přestupku si přitom žalobce na místě samém přečetl, avšak ve vyjádření pouze obecně uvedl, že s přestupkem nesouhlasí. V rámci své výpovědi při ústním jednání poté žalobce uvedl, že v ruce nic nedržel, jen se opíral o loketní opěrku. Jevilo by se však jako naprosto přirozené, kdyby žalobce tuto obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Žalobce však sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, nikterak konkrétně nezpochybňoval.
40. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě v pravé ruce v prostoru hovorové zařízení, přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, zvláště pak policista prap. Z., který byl na pozici spolujezdce (tedy blíže k vozidlu žalobce) a mohl tak vnímat celou situaci bez nutnosti sledovat zároveň provoz a věnovat se řízení, přičemž výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré s ohledem na úhel a postavení vozidel, ze kterého žalobce viděli, a taktéž s ohledem na nezatmavená skla těchto vozidel a dobré počasí.

41. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“
42. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně hovorové zařízení, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

43. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
44. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední

povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

45. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

46. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.